

Samtale

mellem den rige og fattige Mand.

Fremstillet i Sang

af
C. J. Michelsen

paa hans Reise gjennem Østerdalen i Aaret 1850.

Mel. I Ringkjøbing i Jylland, der er jeg barnefødt ic.

D høier nu Hers Dre og lyt til min Sang,
Thi den skal Jer Sandheden sige
Om tvende Personer, der faldt engang
Om Djævelen og om hans Rige;
Den Ene var fattig, den Anden var rig;
Den Første han trodsed' dog Djævelens Krig,
Og derfor saa turde han sige
Hvad Sandheden var til den Rige.

Den Rige: Hvad vil Du, som nede ved Døren der staaer,
Du Mand, som saa lafet mon være;
Maaske Du er En udaf dem, som omgaaer
For Almisker blot at begjære.

Den Fattige: Ja, mægtige Herre, jeg er En af dem,
Som Krøbling mon være, jeg har intet Hjem,
Om et Stykke Brød jeg blot beder,
O! giv mig det før jeg borttræder.

3.

Den Rige: Nei, påk Dig paa Døren, det byder jeg Dig,
Jeg Saadanne Intet vil give;
Thi skulde jeg give enhver Skrøbelig,
Da vilde jeg snart fattig blive.

Den Fattige: Haardhjertede Herre! vær nu ei saa grum,
Lad Barmhjertighed i Dit Bryst nu faae Rum,
Forarmet Du aldrig bliver
Uf det Du den Fattige giver.

V box 8: 239

67/55192

4.

Den Rige: Om Du siger det, jeg ei lider derpaa,
Thi Du saae vel gjerne, jeg tryglet;
Men hvis Du nu ikke paa Døren vil gaae,
Saa bliver Du dygtig afprynglet.

Den Fattige: Haardhjertede Herre! jeg lyder Dit Bud,
Endskjønt Du saa ofte gjør Bugen til Gud,
Imedens jeg hungrig omvanker
Dg Brødet med Taarer indsanter.

5.

Den Rige: Hvad siger Du, usle forarmede Hund,
Eil mig, som saa mægtig mon være;
Tør Du bruge saadanne Ord i Din Mund,
Naar Du staaer for saadan en Herre.

Den Fattige: Ja det tør jeg gjøre, jeg frygter Dig ei;
Endskjønt Du er mægtig, Du gaaer paa den Bei,
Som fører Dig hen til den Sorte,
Naar Sjelen af Kroppen bli'r borte.

6.

Dg derpaa den Fattige fjernet sig bort
Fra denne haardhjertede Rige,
Som sad der tilbage forstummet og fort
Dg tænkte paa Lucifers Rige;

Han tænkte som saa: mon det bliver Wisshed,
At jeg ned til Belzebub styrtet bli'r ned,
Naar jeg her fra Verden skal drage,
D, vee mig, da maa jeg vist klage.

Samtale mellem Normanden og Jøden

ved Grændsefjellet mellem Norge og Sverige.

1850.

Fremstillet i Sang

af

C. J. Michelsen.

Mel. Kong Ring sad glad i Høibent ic.

Normanden.

Du Jøde, som omvandrer i alle Verdens Land,
Jeg vil Dig nu her spørge, hvad Du er for en Mand,
Imedens Du bli'r negtet at komme i vort Land.
D, hør mig, kjære Jøde! og svar mig her paa Stand.

Jøden.

Det er jo eders Grundlov, som jo forbyder det
At træde ind i Norge og tage Borger-Net;
Den siger, at ei Jøder i Norges Land maae boe,
Naar de ei vil antage den kristelige Tro.

Normanden.

Nei hør Du gode Jøde, hvad jeg vil sige Dig:
Man siger her i Norge, at Du er meget rig,
Dg derfor er de bange at Du skal føre Krig,
Imod de Mænd i Norge, som dig vil være lig.

Jøden.

Bel har vi Jøder Penge, men føre aldrig Krig,
Men vores Rigdom haver gjort mangan Fattig rig;
Thi vores Penge hvile ei dybt paa Skriners Bund,
Men mangan Fattig have de skaffet Brød til Mund.

Normanden.

Om Du engang i Tiden af Norges Storthingsmænd
Fik Indfødsret i Landet og boe iblandt os Mænd,
Hvad vilde Du saa gjøre her i det kolde Nord
For at udbrede Velstand iblandt det Folk der boer?

Jøden.

Dertil vil jeg oprette Fabrikker udi Nord,
Saa vil jeg Bonden lære at dyrke bedre Jord.
Jeg Penge ei skal spare for at oprette Alt,
Saa Fattigmand kan tjene og saa sig godt betalt.

Normanden.

O det var ædelt, Jøde, hvis Du vil gjøre det,
Saa kan jeg saamen siige, Du handlet viist og ret;
Da vilde ei saa mange, af Landet reise ud,
Naar de fik Arbeid hjemme, da loved de viist Gud.

Jøden.

Alldis du morste Broder, jeg maa nu reise hjem
Fra Dig og fra dit Norden, vi sees vel igjen;
Med Laarer udi Dinene, jeg huster paa den Mand
Som ivrigt for mig kjæmpet udi dit Fødeland.

Normanden.

Lev vel Du gode Jøde, tør Laaren af dit Kind;
I Norge findes endnu fleer Mænd med ædelt Sind,
Som vil sig Dig antage og føre frem din Sag,
Som Bergeland har føret for Dig saa mangen Dag.

Normanden alene.

De Jøder og vi Kristne en fælles Fader har,
Som troner udi Himlen, som Alt selv skabte har,
Dg derfor bør vi ikke forskyde dette Folk,
Men heller for det være en kjærlig Friheds-Tolk.

Tromsøhem. Trykt hos W. Kiergaard. 1850